

[Føged.]

forslag, må jeg gøre opmærksom på, at når vi fremsætter det, er det, for at man netop kan tage spørgsmålet op til alvorlig behandling. Vi har i udvalget ikke mødt nogen vilje til alvorlig forhandling om de forskellige opsparingsforslag. Hver gang vi har rejst spørgsmålet, er det ligesom blevet fejlet af bordet med en håndbevægelse, der tydeligt har sagt os: vi har flertallet i dette udvalg, og vi vil ikke behandle disse ting. Der har ikke været nogen som helst mulighed for at få en alvorlig drøftelse af disse spørgsmål. Vi ved alle, at de udbetalinger, der nu vil finde sted på grundlag af de nye lønforhandlinger, bliver af en sådan størrelsesorden, at nationalbankdirektøren, at bankfolk, at sparekassefolk, at den højtærede finansminister er urolige for, hvordan det vil gå fremover. Man er urolig for, at valutabalancen ikke kan holde til presset, da man er bange for, at pengene skal blive anvendt til forbrug i stedet for til investeringer. Det er mig ubegribeligt, at man ikke tager mere alvorligt på det; det er mig ubegribeligt, at man, til trods for at ligningsloven er til behandling i så god tid, ikke siger, at der er tid til mellem anden og tredje behandling at behandle spørgsmålet alvorligt. Vi opfordrer folketinget til at tage sagen op, inden det er for sent, for at vi, som det ærede medlem hr. Poul Møller sagde det, ikke på et senere tidspunkt skal komme til at stå i den situation at måtte indføre hårde love, der pålægger befolkningen yderligere byrder, for at hindre, at de bruger pengene, så valutabalancen ødelægges.

Opsparingsordninger er den vej, som må være den rimelige, hvis vi vil holde orden på økonomien, og for at investeringerne kan tjenes i tide. Det forbyrder mig noget, at det ærede medlem hr. Mose Hansen ikke kan stemme for vort dagsordensforslag. Jeg ville tro, at partiet de uafhængige på alle områder er enig med os i disse spørgsmål, og jeg mener derfor, det ville være rigtigst at manifestere en sådan enighed ved, hvor som helst der er mulighed for at fremme den private opsparing, at stemme sammen med os. Jeg opfordrer derfor det ærede medlem og hans parti til at ændre det standpunkt, som det ærede medlem hr. Mose Hansen gav udtryk for, og stemme for vort dagsordensforslag.

Når den højtærede finansminister gav udtryk for, at enhver indkomst, også efterløn og tantieme, skal beskattes i det mindste én gang, men ikke to gange, vil jeg sige, at vi har da heldigvis en sådan beskatningsordning, at når dødsfald indtræffer, gives der lempelser, således at de pågældende indkomster ikke beskattes, og disse regler håber jeg vi fortsat skal have. Netop i tilfælde, hvor dødsfald indtræffer, hvorved skatteevnen og i mange tilfælde også indkomsten falder bort, er det rimeligt, at vi behandler vedkommende enke så lempeligt som overhovedet muligt.

Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at når vi nu mellem anden og tredje behandling stiller dette forslag til motiveret dagsorden, er det for at få tilgodeset en større opsparing. Det er ikke tilstrækkeligt under de givne økonomiske forhold at leve videre på den måde, vi gør; det tror jeg finansministeren er klar over, og derfor er det rimeligt, om vi nu finder nye veje eller forbedrer tidligere anvendte fremgangsmåder, således at vi kan få en større opsparing og dermed en større investering, og således at vi ikke får ødelagt vor valutabalance.

Poul Møller: Det er jo gået med dette forslag til motiveret dagsorden, som det går med alt, hvad oppositionen foreslår og fremkommer med her i tinget, at det bliver tilbagevist som det, det ærede medlem hr. Bangsgaard kalder politisk spilfægteri. Sådan går det, hver gang vi overhovedet har en mening om tingene. Der bliver sagt, at der er ikke tid under udskrivningslovens behandling, for udskrivningsloven skal være færdig til den 1. april. Man siger, at opsparingsordninger må vi tale om, når vi skal behandle ligningsloven. Når vi så kommer til ligningslovens behandling, bliver det sagt, at vi kan tage den op til revision, men der sker ingen forbedring. Nu siger man, når vi fremsætter dette dagsordensforslag, at vi kommer for sent, samlingen er ved at løbe ud, nu kan vi ikke nå det, og derfor kalder man det politisk spilfægteri. Jeg har i de sidste dage erfaret, at den høje regering er i stand til, når den selv ønsker det, at handle overordentlig hurtigt og om beløb, som er langt større end det, der her kan blive tale om. Men kunne man dog ikke i alle de over-